

kimegy a képből

várni, míg mindenki
más kimegy a képből.
és magára marad a gyermek árnyékával.
hogy utána miként pergeti a homokot.
a szorítást engedi utána,
mikor látja,
hogyan az anyag így is, úgy is szökik.
megragadni az árnyékkal:
elengedni.
mióta meghalt a költő,
tragikus hirtelenség az idő.
halálának nincsenek kerek évfordulói.
hisz mindig prímszámokkal üzent.
az élőknek. míg földön kívüliek.
űrnapja van
minden vasárnap.
megragadni:
az árnyékkal elengedni.
a szorítást
engedni
utána.

da capo al fine

27

vannak terek,
amiket összebútoroz az emlékezet.
mert könnyebb úgy, ha nehezebb.

az egyik térben egy férfi a gyújtópont
nélküli tükröződés.
mindenki halálát megragadom,
hogy elsirassam.
hisz végre van tetem!
s a tetem: hívás.
tárcsahangról beazonosítható.

a másik térben egy nő a periféria
központozása.
hiszi, a férjét annak ellenére szereti.
pedig éppen azért.
a kötődés: gyász.

a nő ezt úgy hívja: hűség.
a férfi mindig egy másik női néven.

a szégyen koreográfiája
da capo al fine.

az egyiknek én vagyok az öreg. a másiknak
a fiatal.

ha álomban ébredek,
a mozdulatról lecsatolt izmok világában,
villámlás nélküli morajlással
elmozdulnak
egymás felé az asztalok, székek, ágyak.
onnan, ahonnan már minden felülnézet,
úgy hallom apám súlyos lépteit,
mintha élne.

28 kuporog. a tér

Fodor Ákos emlékére

ha voltak valós tereink.
azt mindjárt a kivégzett mi
-nisterelnökről nevezték el.
az ablakom alatt végezték ki.
a többiektől külön: halmazati
büntetesként. kegyelemből
lő
por és golyó.
kegyelemből. végezték ki.
az ablakom előtt.
de a teret a túlparton nevezték el róla.
a túlparti téren, ahol találkoztunk.
és onnan maga mindig
felment a költőhöz.
aki várta. a tér fölött.
éppoly pontosan kellett érkeznie,
mint egy kivégző osztagnak.
sosem jutott eszembe,
hogy engem is felvihetne.
egyáltalán nem jutott soha
eszembe, hogy engem bárhova felvihetne.
csak most. hogy hozzá. most. igazán. felvihetne.
most, hogy az idő golyóálló üvege
megrepedt. és a kivégzett
ministerelnök és a magánzárkában
élő költő a lét
urnafülkéjében együtt
kuporog. a tér fölött.
és idő fölött.
közülünk kivált.
kezdjük gyászbeszéd nélkül
a liturgiát.